

Sygn. akt VI Ka 1567/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 14 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy J. J. (1) syna H. i T., ur. (...) w O.

oskarżonego o czyn z art. 157§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 29 września 2016 r. sygn. akt II K 437/15

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 67 § 2 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. Ś. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt: VI Ka 1567/16

UZASADNIENIE

J. J. (1) został oskarżony o to, że w dniu 06 lutego 2012 r. w J. powiatu (...) szarpał za włosy, uderzał o ścianę oraz uderzył ręką w głowę J. J. (2) czym spowodował złamanie kości nosa z krwiakiem przegrody, stłuczenia powłok miękkich głowy oraz sińca na lewym ramieniu, co spowodowało rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 29 września 2016 roku w sprawie sygn. akt: II K 437/15:

1. oskarżonego J. J. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 06 lutego 2012r. w J. powiatu (...) szarpał za włosy, uderzył o ścianę oraz uderzył ręką w głowę J. J. (2) czym spowodował uraz nosa z krwiakiem przegrody, stłuczenia powłok miękkich głowy oraz sińca na lewym ramieniu, co spowodowało rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu i czyn ten zakwalifikował z art. 157 § 2 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 629 kpk i art. 627 kpk zasądził od oskarżonego opłatę w wysokości 100 (stu) złotych, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk w pozostałym zakresie koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Powyższe rozstrzygnięcie Sądu I instancji zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego Prokurator, na podstawie art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia,

mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd, że w sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki umożliwiające zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania, podczas gdy swobodna, a nie dowolna i niesprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego, a zatem braku przesłanek materialnych do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, a zatem konieczności orzeczenia wobec oskarżonego kary zasadniczej. Podnosząc ten zarzut Prokurator wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest bezzasadna, wobec czego wniosek w niej zawarty nie zasługuje na uwzględnienie. Kontrola drugoinstancyjna skutkowałą jedynie zmianą zaskarżonego wyroku i oddaniem oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Wbrew zawartym w apelacji twierdzeniom, nie można podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił stan faktyczny uznając, iż w sprawie zostały spełnione wszystkie materialne przesłanki umożliwiające zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił przebieg zdarzenia będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, właściwie kwalifikując zachowanie przypisane oskarżonemu jako występki z art. 157 § 2 k.k. – czego skarżący nie kwestionował. Prezentowana w apelacji argumentacja, mająca dowodzić, że stosowana już wcześniej wobec oskarżonego instytucja warunkowego umorzenia postępowania- nie zdała egzaminu, była oczywiście nietrafna, a sprowadzała się do wybiórczego eksponowania tylko niektórych okoliczności, mogących mieć wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz warunków osobistych sprawcy, które miały wpływ na postawienie pozytywnej prognozy kryminologicznej, z całkowitym pominięciem innych – właściwie dostrzeżonych przez Sąd Rejonowy.

W realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy trafnie uznał i stanowisko swoje należycie umotywowował w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że okoliczności czynu oskarżonego pozwalają na warunkowe umorzenie postępowania.

Przechodząc do pierwszego zarzutu apelacyjnego dotyczącego naruszenia art. 115 § 2 kk w zw. z art. 66 § 1 kk. należy wskazać, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oraz winę oskarżonego, w następstwie czego słusznie zastosował instytucję warunkowego umorzenia postępowania.

Niewątpliwie stopień społecznej szkodliwości czynu, który został przypisany oskarżonemu nie jest znaczny. W tym miejscu należy wskazać, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, zgodnie z art. 115 § 2 k.k., należy wziąć pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Natomiast wśród elementów strony podmiotowej istotne są postać zamiaru, motywacja i cel działania sprawcy.

Oceniając rodzaj i charakter naruszonego dobra, należy wskazać, że oskarżony zachowaniem swoim godził w zdrowie osoby najbliższej. Rozmiar wyrządzonej szkody nie był jednak znaczny, skoro spowodowane przez oskarżonego obrażenia ciała (uraz nosa z krwiakiem przegrody, stłuczenie powłok miękkich głowy oraz siniec na lewym ramieniu) spowodowały naruszenie czynności organizmu trwające poniżej 7 dni. Pokrzywdzona następnego dnia odczuwała ból nosa i głowy, ale odniesione obrażenia nie były zbyt uciążliwe skoro poszła do pracy i nie korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Działanie oskarżonego nie przysporzyło więc pokrzywdzonej znacznych cierpień fizycznych. Ponadto przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy uwzględnić sposób i okoliczności jego popełnienia. Zachowanie oskarżonego miało miejsce podczas kłótni małżeńskiej w trakcie której pokrzywdzona (jak sama przyznała) także szarpała męża, co oczywiście nie usprawiedliwia jego działania. Oskarżony zamiar popełnia przedmiotowego czynu podjął dopiero na skutek zaistniałych okoliczności, był to zamiar nagły pod wpływem negatywnych emocji, gdyż nie planował popełnienia zarzucanego mu czynu oraz był to zamiar ewentualny. Przy ocenie zachowania

oskarżonego, należy mieć na uwadze, że oskarżony przeprosił pokrzywdzoną, małżonkowie podjęli terapię małżeńską i obecnie relacje małżeńskie pomiędzy nimi układają się poprawnie. Ponadto od zdarzenia upłynął już okres 5 lat, a oskarżycielka posiłkowa w ostatnim słowie wносиła o wzięcie pod uwagę, że karalność oskarżonego ograniczy mu możliwość podjęcia pracy, a zatem odczucie przez J. J. (2) szkody ma niebagatelne znaczenie dla uznania, że zachowanie oskarżonego cechowało się nieznaczną społeczną szkodliwością czynu.

Na podstawie tak ocenionego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz winy oskarżonego Sąd Rejonowy słusznie uznał, że zachodzą podstawy do warunkowego umorzenia postępowania na podstawie art. 66 § 1 k.k.

Odnosząc się do zarzutu braku pozytywnej prognozy kryminologicznej ze względu na warunki osobiste sprawcy wobec którego toczy się jednocześnie postępowanie o czyn z art. 207 § 1 k.k. na szkodę żony J. J. (2), w którym oskarżony był tymczasowo aresztowany, wskazać należy, że postawa oskarżonego uległa korzystnej zmianie. Oskarżony rozpoczął terapię małżeńską i wreszcie zaakceptował konieczność podjęcia pracy nad zmianą swojego nastawienia oraz wspólnie z żoną odbudowuje relacje małżeńskie dla dobra całej rodziny, w szczególności pięciorga małoletnich dzieci.

Wobec braku prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy w której J. J. (1) został oskarżony o czyn z art. 207 § 1 k.k. trudno uznać, że właściwości i warunki osobiste oskarżonego nie dają rękojmi pozytywnej prognozy kryminologicznej. Wprost przeciwnie w świetle aktualnej postawy oskarżonego i poczynionych przez niego prób naprawy relacji małżeńskich oraz wobec niekaralności oskarżonego uznać należy, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Sąd Okręgowy podzielił jedynie zastrzeżenia prokuratora odnośnie braku możliwości weryfikacji zachowania oskarżonego w okresie próby przy odstąpieniu przez Sąd Rejonowy od nałożenia na oskarżonego jakiegokolwiek środka probacyjnego. W ocenie Sądu Okręgowego rację ma skarżący, iż zasadność ponownego warunkowego umorzenia postępowania karnego w tej sprawie wymaga poddania zachowania oskarżonego dozorowi kuratora, który będzie kontrolował zachowanie oskarżonego w okresie próby i czuwał nad ustaleniem przesłanek do podjęcia postępowania warunkowo umorzonego.

Nie ma jednak racji skarżący podnosząc przeciwko ponownemu warunkowemu umorzeniu postępowania argument kreowania przez Sąd stanu tzw. „wiecznego nieosądzenia” sprawy. Żaden z przepisów prawa karnego nie zabrania ponownego warunkowego umorzenia postępowania karnego w tej samej sprawie. Stawianie zaś takich hipotez na przyszłość odnośnie teoretycznej możliwości podjęcia postępowania warunkowo umorzonego jawi się jako działanie, które wykracza poza ramy rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku. Jednocześnie sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego stosowne wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną J. J. (1) z urzędu w instancji odwoławczej i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż przemawiają za tym zasady słuszności, bowiem apelacja wniesiona przez prokuratora okazała się tylko częściowo zasadna.